

DECIZIA nr.39 din 02.04.2013

Direcția Generală a Finanțelor Publice Tulcea, investită cu soluționarea contestațiilor conform titlului IX , cap.2, art.209 din O.G. nr.92/ 2003 R privind Codul de procedură fiscală, O.P.A.N.A.F nr.3333/2011 și adresei Agenției Naționale de Administrare Fiscală- Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor 2013 înregistrată la D.G.F.P.Tulcea sub nr./05.03.2013 ia în analiză contestația formulată de împotriva Deciziei de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr. prin care a fost respinsă la rambursare suma de lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată.

Contestația a fost depusă la Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București și înregistrată sub nr., la dosarul cauzei nefiind anexată dovada din care să rezulte data comunicării actului administrativ fiscal atacat.

În Referatul cu propuneri de soluționare a contestației se fac următoarele precizări: "Decizia de rambursare emisă în a fost comunicată societății pe portal și prin poștă în data de (potrivit semnăturii de primire din Registrul).Până la data întocmirii prezentului referat nu deținem confirmarea de primire prin poștă, întrucât întâmpină greutăți în ceea ce privește returnarea acestora de la destinatarii din afara României."

În conformitate cu prevederile pct.3.9 din O.P.A.N.A.F nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată: "În condițiile în care din actele dosarului cauzei nu se poate verifica respectarea termenului de depunere a contestației, iar în urma demersurilor întreprinse nu se poate face dovada datei la care contestatorul a luat la cunoștință de actul administrativ fiscal atacat, inclusiv în situația în care comunicarea prin publicitate a fost viciată prin nerespectarea procedurii în materie, aceasta va fi considerată depusă în termenul legal."

Contestația este semnată și ștampilată de către S.C. S.R.L. la dosarul cauzei fiind atașată în original împuternicirea dată de societății S.R.L. în vederea efectuării următoarelor operațiuni "(...) să întocmească și să înregistreze contestațiile în cazul unor decizii negative emise de autoritățile fiscale române în relație cu rambursările TVA în baza prevederilor Directivei 2008/9/CE".

Condițiile de procedură fiind îndeplinite prin respectarea prevederilor art. 206,207 și 209 din O.G. 92/2003 R privind Codul de procedură fiscală, s-a trecut la soluționarea pe fond a contestației.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă următoarele:

I. Petenta cu domiciliul fiscal în Franța, str. , având cod de înregistrare în scopuri de T.V.A. FR Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr. .2012 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București prin care a fost respinsă la rambursare T.V.A. în sumă de lei invocând în susținerea cauzei prevederile art.132 alin (1) lit a), art. 133 alin (2) și alin (4) din Codul fiscal valabil în anul 2010 precum și prevederile pct 14 alin (2) din H.G. 44/2004 privind Normele metodologice pentru aplicarea Codului fiscal valabile în 2010 precum și cele aplicabile în prezent.

În cuprinsul contestației se arată următoarele:

“Conform documentelor puse la dispoziție de către subcontractori (atașate la prezenta Contestație) prin care aceștia descriu activitatea prestată pentru Contestatoare

facturile depuse de Contestatoare pentru rambursarea TVA pot fi încadrate în următoarele două categorii:

1. Facturi aferente unor servicii prestate în legătură cu bunuri imobile și

2. Facturi aferente unor achiziții locale de bunuri în România”.

1. În ceea ce privesc serviciile prestate în legătură cu bunuri imobile de către subcontractori:

Petenta susține că în conformitate cu documentele puse la dispoziție de către subcontractori prin care aceștia descriu activitatea prestată pentru Contestatoare, serviciile acestora au constat în principal în :

-lucrări de demontare a unor instalații vechi și curățenie industrială;

-servicii de proiectare a unor structuri metalice și echipamente în conformitate cu cerințele specifice ale uzinei evidențiate prin documentația tehnică pusă la dispoziție furnizorilor și contractorilor (caietul de sarcini);

-fabricarea, livrarea și montajul unor structuri metalice și echipamente, elemente fixate ferm cu ancore mecanice de fundația sau stâlpii clădirii și conectate la fluxul tehnologic de fabricație.

“Având în vedere descrierea activităților prestate de furnizori, considerăm că acestea pot fi identificate cu situațiile mai sus menționate la pct.14 alin (2) din Normele Metodologice de aplicare a Codului Fiscal în vigoare în anul 2010. Mai mult, descrierea serviciilor furnizate de subcontractori se regăsește și în situațiile menționate la pct.14 alin.(2) din Normele Metodologice de aplicare a Codului Fiscal, valabile în prezent, norme care au fost introduse pentru o clarificare suplimentară a prevederilor de la art. 133 alin.(4) din Codul Fiscal.”

În ceea ce privesc serviciile de instalare-montaj a bunurilor mobile (structuri metalice și echipamente) și încorporarea acestora într-un bun imobil petenta invocă în susținerea cauzei prevederile art. 468 alin (1) și alin (3) și art. 469 din Codul Civil

Petenta susține că pentru a fi în prezența unui imobil prin destinație este necesară îndeplinirea a două condiții: “1) existența unui raport de accesorieitate sau de afectare, fizică sau volițională, între bunul mobil și imobilul prin natura lui la care servește și 2) ambele bunuri să aibă același proprietar” iar în cazul său ambele condiții sunt îndeplinite și că “suntem în prezența unor bunuri imobile prin destinație având în vedere faptul că potrivit scrisorii furnizate de unul dintre subcontractorii Contestatoarei S.A. structurile metalice și echipamentele instalate sunt fixate ferm cu ancore mecanice de fundația sau stâlpii clădirii și sunt conectate la surse de energie, aer comprimat ventilație etc. - toate necesare în fluxul tehnologic de fabricație.

“Din documentația tehnică (caietul de sarcini de la uzina rezultă că liniile tehnologice sunt parte integrată din fluxul tehnologic al uzinei, fiind racordate la surse de energie, aer comprimat, ventilație, etc.

Având în vedere aspectele mai sus prezentate petenta consideră că “serviciile prestate de subcontractori și facturate către Contestatoare sunt de natura serviciilor prestate asupra unor bunuri imobile, iar bunurile instalate au devenit imobile prin destinație.”

Petenta arată că societatea S.A. a solicitat un punct de vedere Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili în legătură cu tratamentul din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată aplicabil unor servicii prestate în legătură cu bunurile imobile asemănătoare cu cele prestate de către furnizorii români în beneficiul Contestatoarei iar conform răspunsului primit de la Direcția Generală de

Administrare a Marilor Contribuabili serviciile prestate se pot încadra la servicii prestate în legătură cu bunurile imobile, conform prevederilor art.133, alin.(4), lit.a) din Codul Fiscal, locul acestora fiind considerat în România, unde este situat bunul imobil.

2.În ceea ce privesc livrările locale de bunuri

Petenta consideră că sunt aplicabile prevederile art.132, alin.(1), lit.a) din Codul fiscal, întrucât bunurile sunt achiziționate de la furnizori din România și sunt livrate tot pe teritoriul României la uzina; "Fiind vorba despre o livrare pe teritoriul României, considerăm că furnizorii (E SRL, P SRL) au procedat corect aplicând TVA românesc asupra facturii și prin urmare Contestatoarea este îndreptățită să solicite la rambursare TVA aferentă acestor facturi."

Pentru aceste motive petenta solicită anularea Deciziei de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile neînregistrate și care nu sunt obligate să se înregistreze în scopuri de TVA în România stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr.2012, emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală-Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București, în ceea ce privește suma de lei reprezentând TVA respinsă la rambursare.

II.Prin Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr. .2012 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a municipiului București au fost stabilite următoarele:

" În baza art.147, alin.(1), lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și a art.85, alin (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a Cererii de rambursare a taxei pe valoarea adăugată către persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene pentru anul 2010 perioada 01.01.2010 - 31.12.2010 înregistrată cu nr.08.2011 cu numărul de referință i a analizei/cercetării la fața locului se stabilește taxa pe valoarea adăugată de rambursat astfel:

T.V.A. solicitată

T.V.A. aprobată la rambursare

T.V.A. respinsă la rambursare

lei "

Motivul de fapt

Societatea a instalat în perioada 2010-2011 la Uzina S.A. o linie tehnologică de mastic sub caroserie și de mastic interior împreună cu instalațiile asociate corespunzătoare acestor linii tehnologice. Conform adresei emisă de Uzina Vehicule se atestă faptul că aceste linii tehnologice se regăsesc în Departamentul Vopsitorie din cadrul uzinei. Lucrările de montare, instalare a acestor linii tehnologice sunt efectuate în cea mai mare parte de societatea S.A. din România, care facturează societății nerezidente serviciile respective, cum ar fi: prestații mecanice și manipulare echipamente, racordarea fluidelor, electrică și pneumatică a liniilor de producție în interiorul fabricii.

Aceste servicii prestate de societatea S.A. constau în servicii de montaj (instalare) și punere în funcțiune a liniilor tehnologice de producție în cadrul Uzinei, care din punct de vedere al locului prestării serviciilor asupra unor bunuri mobile se încadrează în prevederile art.133 alin.(2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare conform căruia "locul de prestare a serviciilor către o persoană impozabilă care acționează ca atare este locul

unde respectiva persoană care primește serviciile își are stabilit sediul activității sale economice”, în cazul acesta în Franța.

Având în vedere că locul prestării acestor servicii nu este în România din punct de vedere al TVA, operațiunea nu este impozabilă în România conform art.126, alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, s-a respins la rambursare TVA în sumă de lei.

Temeiul de drept

-art.133, alin.(2), lit g) pct. 10 și pct. 11 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare

-art.126, alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, a susținerilor societății petente cât și a actelor normative în vigoare, se rețin următoarele:

Cauza supusă soluționării este dacă D.G.F.P. Tulcea se poate investi cu analiza pe fond a contestației depusă de din Franța în condițiile în care temeiul de drept înscris de organul fiscal în decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată contestată nu este aplicabil în perioada vizată în cererea de rambursare.

În fapt, organul fiscal din cadrul D.G.F.P. a municipiului București - Serviciul Reprezentanțe Străine, Ambasade și Administrare a Contribuabililor Nerezidenți a procedat la soluționarea cererii de rambursare a taxei pe valoarea adăugată către persoanele impozabile nestabilite în România depusă de către din Franța, înregistrată la D.G.F.P. a mun. București sub nr..2011 cu nr. de referință Cererea de rambursare a taxei pe valoarea adăugată a vizat perioada 01.01.2010-31.12.2010.

Verificarea s-a finalizat prin întocmirea Referatului pentru analiză documentară nr. .2012 care a stat la baza emiterii Deciziei de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr. .07.2012 prin care s-a stabilit respingerea la rambursare a sumei de reprezentând TVA, conform pct.II din prezenta decizie.

Petenta contestă decizia menționată anterior, din motivele arătate la pct.I al prezentei decizii.

În drept, cauza își găsește soluționarea în următoarele prevederi legale:

O.G. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare

“**Art. 41** Noțiunea de act administrativ fiscal

În înțelesul prezentului cod, actul administrativ fiscal este actul emis de organul fiscal competent în aplicarea legislației privind stabilirea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor fiscale.”

”**Art. 43** Conținutul și motivarea actului administrativ fiscal

(...)

(2) Actul administrativ fiscal cuprinde următoarele elemente:[...]

e) motivele de fapt

f) temeiul de drept [...]

Art.85 Stabilirea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat

”(1) Impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat se stabilesc astfel:

- a) prin declarație fiscală, în condițiile art.82 alin.(2) și art.86 alin.(4);
- b) prin decizie emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri.”

(2) Dispozițiile alin.(1) sunt aplicabile și în cazurile în care impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat sunt scutite la plată conform reglementărilor legale, precum și în cazul unei rambursări de taxă pe valoarea adăugată.”

Art.88 Acte administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere

”Sunt asimilate deciziilor de impunere și următoarele acte administrative fiscale:

a) deciziile privind rambursări de taxă pe valoarea adăugată și deciziile privind restituiri de impozite,taxe,contribuții și alte venituri ale bugetului general consolidat

(...)”

Art.205 Posibilitatea de contestare

”(1) Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii (...).”

Având în vedere prevederile legale mai sus citate, se reține că decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată este actul administrativ fiscal susceptibil de a fi contestat.

Art.213 Soluționarea contestației

”(1) În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării (...).”

”Temeiul de drept” înscris în Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr..2012 îl constituie:

”- art.133, alin.(2), lit.g), pct.10 și pct.11 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;

- art.126, alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare.”

Prin contestația formulată, societatea petentă susține că temeiul de drept indicat de organul fiscal în Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată nr..2012, respectiv art.133, alin.(2), lit.g), pct. 10 și pct.11 din Codul fiscal nu se regăsește în Codul fiscal în vigoare în anul 2010.

În conformitate cu prevederile **art.213, alin.(1)** din **O.G. 92/2003** privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, mai sus citat, organul de soluționare a contestației a procedat la verificarea motivelor de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal atacat și a rezultat că susținerea petentei se dovedește a fi întemeiată întrucât :

- în Legea 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare (prevederi aplicabile în anul 2010) **art.133, alin.(2)** are următorul conținut:

“(2)Locul de prestare a serviciilor către o persoană impozabilă care acționează ca atare este locul unde respectiva persoană care primește serviciile își are stabilit sediul activității sale economice. Dacă serviciile sunt furnizate către un sediu fix al persoanei impozabile, aflat în alt loc decât cel în care persoana își are sediul activității sale economice, locul de prestare a serviciilor este locul unde se află

respectivul sediu fix al persoanei care primește serviciile. În absența unui astfel de loc sau sediu fix, locul de prestare a serviciilor este locul unde persoana impozabilă care primește aceste servicii își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită.”

Facem precizarea că alineatul 2 al art.133 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal nu conține litere sau puncte.

Prin urmare, se constată că temeiul de drept indicat de organul fiscal în Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată nr..2012, care a stat la baza respingerii la rambursare a taxei pe valoarea adăugată în cuantum de lei, nu este aplicabil perioadei 01.01.2010-31.12.2010.

Se reține de asemenea că organul fiscal *nu* a înscris în Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată atacată, temeiul legal în baza căruia societatea nerezidentă poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată.

Astfel potrivit art.147², alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și ale pct.49 din Normele metodologice date în aplicarea Titlului VI, aprobate prin H.G. nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare:

Codul fiscal:

“**Art. 147²** - (1) În condițiile stabilite prin norme:

a) persoana impozabilă nestabilă în România, care este stabilită în alt stat membru, neînregistrată și care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată achitate pentru importuri și achiziții de bunuri/servicii, efectuate în România;”

Norme metodologice:

”**49.** (1) În baza art. 147² alin. (1) lit. a) din Codul fiscal orice persoană impozabilă nestabilă în România, dar stabilită în alt stat membru, poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată achitate pentru importuri și achiziții de bunuri/servicii efectuate în România. Taxa pe valoarea adăugată se rambursează de către România, statul membru în care au fost achiziționate bunuri/servicii sau în care s-au efectuat importuri de bunuri, dacă persoana impozabilă respectivă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) pe parcursul perioadei de rambursare nu a avut în România sediul activității sale economice sau un sediu fix de la care să fi efectuat operațiuni economice sau, în lipsa unor astfel de sedii fixe, domiciliul sau reședința sa obișnuită;

b) pe parcursul perioadei de rambursare nu este înregistrată și nici nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România conform art.153 din Codul fiscal;

c) pe parcursul perioadei de rambursare nu a livrat bunuri și nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul României, cu excepția următoarelor operațiuni:

1. prestarea de servicii de transport și de servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art.143, alin.(1), lit.c)-f), h)-m), art.144, alin.(1), lit.c) și art.144¹ din Codul fiscal;

2. livrarea de bunuri și prestarea de servicii către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 150 alin. (2) - (6) din Codul fiscal.

(2) Nu se rambursează:

a) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată incorect;

b) taxa pe valoarea adăugată facturată pentru livrări de bunuri care sunt sau pot fi scutite în temeiul art.143, 144 și 144¹ din Codul fiscal;

c) taxa pe valoarea adăugată facturată agenților de turism, inclusiv a tur-operatorilor, care aplică regimul special de taxă, conform echivalentului din alt stat membru al art. 152¹ din Codul fiscal;

d) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată ulterior înregistrării în România în scopuri de TVA a respectivei persoane impozabile, pentru care se aplică prevederile art. 147¹ din Codul fiscal. (...)

(4) Dreptul la rambursarea taxei aferente achizițiilor este determinat în temeiul prevederilor art.145, 145¹ și 146 din Codul fiscal. ”

Întrucât prin actul administrativ fiscal contestat, respectiv Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr. .2012 temeiul de drept indicat nu este aplicabil perioadei pentru care se solicită rambursarea taxei pe valoarea adăugată, respectiv pentru perioada 01.01.2010-31.12.2010, organul de soluționare a contestației nu se poate pronunța asupra legalității respingerii la rambursare a taxei pe valoarea adăugată în sumă de lei solicitată de prin Cererea de rambursare a taxei pe valoarea adăugată nr.

Deasemenea, facem precizarea că societatea petentă anexează în susținerea cauzei o serie de documente, respectiv:

-“Atestare” emisă de Uzina în data de **10.09.2012**;

-adresă emisă de S.A. București în data de **07.09.2012** referitoare la “Servicii prestate de S.A. în perioada 2010-2011”;

-adresă emisă de S.A. –Sucursala Argeș în data de **07.09.2012** referitoare la “Servicii prestate de S.A. în perioada 2010-2011”;

-adresă emisă de SC E SRL în data de **07.09.2012** referitoare la “Servicii prestate de SC ESRL în perioada 2010-2011”;

-adresă emisă de SC P SRL referitoare la “Servicii prestate de SC P SRL în perioada 2009-2010”;

-adresă emisă de SC I SRL în data de **10.09.2012** referitoare la “Servicii prestate și bunuri livrate de SC I SRL în perioada 2010...”;

-adresă emisă de SC M SRL, referitoare la “Servicii prestate de SC M SRL în perioada 2010-2011”.

În ceea ce privește dreptul contestatorilor de a depune probe noi în susținerea cauzei, sunt incidente prevederile **art.213, alin.(4)** din **O.G. nr.92/2003** privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, unde se precizează: “Contestatorul, intervenienții sau împuterniciții acestora pot să depună probe noi în susținerea cauzei. În această situație, organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal atacat sau organului care a efectuat activitatea de control, după caz, i se va oferi posibilitatea să se pronunțe asupra acestora.”

Înscrierile menționate mai sus nu au fost analizate de către organul fiscal la data soluționării cererii de rambursare a taxei pe valoarea adăugată nr. depusă de, întrucât *au fost emise la o dată ulterioară întocmirii Deciziei* de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr..2012 respectiv la data de 07.09.2012 și data de 10.09.2012, sau, alte documente fără data emiterii lor.

Având în vedere considerentele mai sus expuse, urmează a se face aplicarea prevederilor **art.216, alin.(3)** din **O.G. nr.92/2003** privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare și a se desființa Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene

nr. .2012 pentru suma de lei reprezentând T.V.A. respinsă la rambursare, urmând ca organele fiscale din cadrul Serviciului Reprezentanțe Străine, Ambasade și Administrare a Contribuabililor Nerezidenți –D.G.F.P. a municipiului București să procedeze la o nouă analiză a Cererii de rambursare a taxei pe valoarea adăugată către persoanele impozabile nestabilite în România nr..2011 cu numărul de referință depusă de din Franța, vizând aceeași sumă și perioadă, avându-se în vedere actele normative aplicabile în speță, cele reținute în prezenta decizie și toate documentele și argumentele prezentate de petentă în susținerea contestației.

În speță sunt aplicabile și următoarele prevederi legale:

Pct.11.5, pct.11.6 din O.P.A.N.A.F. 2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea Titlului IX din O.G. 92/2003R privind Codul de procedură fiscală:

”11.5 În situația în care se pronunță o soluție de desființare totală sau parțială a actului atacat, în considerentele deciziei se vor prezenta numai motivele care au condus la desființare.

11.6 Decizia de desființare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente.”

Pentru considerentele arătate și în temeiul art.216, alin.(3) din O.G. nr.92/2003 republicată privind Codul de procedură fiscală se

DECIDE:

Art.1 Desființarea Deciziei de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr..2012 pentru suma de lei reprezentând T.V.A. respinsă la rambursare, urmând ca organele fiscale din cadrul Serviciului Reprezentanțe Străine, Ambasade și Administrare a Contribuabililor Nerezidenți–D.G.F.P. a mun. București să procedeze la o nouă analiză a Cererii de rambursare a taxei pe valoarea adăugată către persoanele impozabile nestabilite în România nr..2011 cu numărul de referință depusă de din Franța, vizând aceeași sumă și perioadă, avându-se în vedere actele normative aplicabile în speță, cele reținute în prezenta decizie și toate documentele și argumentele prezentate de petentă în susținerea contestației.

Art.2 Prezenta decizie poate fi atacată în termen de 6 luni de la data comunicării, la Tribunalul Tulcea - secția contencios administrativ, conform prevederilor legale.

DIRECTOR EXECUTIV,